

NIKKI ST. CROWE

Nikdy
nedovol,
aby tě chytil.

dark romance

KRÁL NEZEMĚ

přeložila Martina Balzano

KRÁL
NEZEMĚ

Copyright © 2025 by Saint Crowe LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2026

Cover © Renato Klisman, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7364-0 (pdf)

KRÁL NEZEMĚ

NIKKI ST. CROWE

přeložila Martina Balzano

Pro všechny holky, které musely vyrůst rychle
a neměly to lehké.

„Ostrov cítil, že se Petr Pan vrací,
a začal se opět probouzet k životu.“

J. M. Barrie, *Petr Pan*
překlad Jana a Petr Hejní

1. kapitola

Winnie Darlingová

Na normální střední školu jsem přestala chodit už před dvěma lety, přesto se pořád scházím s hvězdou školního fotbalového týmu – ale jen na sedadle spolujezdce jeho SUV.

Je to mizerný milenec, na fotbalovém hřišti je ovšem grandiózní. Kdybych měla ráda fotbal a nenáviděla sex, byl by pro mě ideální.

Anthony ho do mě strčí a já nasadím výraz pornoherečky, protože vím, že se mu to líbí.

Orgasmus s ním pokaždé předstírám.

S pornem sice zkušenost nemám, ale jako dcera prostitutky nejsem žádný žabař.

„Do háje, Winnie, to je nádhera. Jo, zlato.“ Mdle mě objímá, jeho kůže je lepkavá potem. Třese se jako nezkušený klučík, protože je to nezkušený klučík.

Jsme stejně staří, ale mentálně nás dělí celá desetiletí.

„Ty bláho,“ vydechne a jeho horký dech mě pálí na obnažené hrudi. „To bylo skvělý. Líbilo se ti to, že jo?“

Jeho nejistota mi připadá nesnesitelná. Asi jsem nikdy neměla sebevědomého milence.

Hloupost. Spousta z nich byla sebevědomá, ale jen než se šlo na věc.

„Bylo to úžasný, zlato. Jsi skvělý.“

A umím fantasticky lhát.

Usmívá se na mě – pořád na něm sedím obkročmo – a pak se zvedne a dá mi pusku.

Necítím nic jiného než tupý tlak v těle a pulzující bolest za očima.

Jinak vůbec nic.

Neskutečně se nudím.

A jediné, na co se můžu těšit, je mytické stvoření, které mě má údajně unést.

Všechno nejlepší k narozeninám, Winnie.

Anthony si zapne džíny a pak mě odveze domů.

Zatímco jeho SUV projíždí naší čtvrtí, dívám se z okna na straně spolujezdce.

Když zastaví u obrubníku a já začnu otevírat dveře, chytí mě za paži a nakloní se ke mně. Chce mě políbit.

Neochotně mu vyhovím.

„Přijdeš o víkendu na párty?“ zeptá se dychtivěji, než by se mi líbilo.

Když nejste líní roztáhnout nohy, pozvánky na večírky se jen hrnou. Spala jsem se spoustou kluků. Jeden byl jako druhý. Ale já mám známé věci ráda. Nemůžu se jich nabažít.

„Napiš mi,“ poručím mu, protože si nejsem jistá, co se mnou o víkendu bude.

Dneska je mi osmnáct a všechny moje předkyně v den svých osmnáctin zmizely.

Některé na den, jiné na týden nebo na měsíc.

Pokaždé se vrátily zlomené a více či méně nepřítelny. Já se nechci zbláznit.

Mám se docela ráda.

Když vejdu bočními dveřmi do domu, najednou se přede mnou zjeví máma. „Kde jsi byla, Winnie? Myslela jsem, že už si tě vzal a –“

Roztržitě se odmlčí, rozběhne se k nejbližšímu oknu a zkontroluje, jestli je zavřené.

Něco si pro sebe mumlá. Zaslechnu cosi o pirátech, ztracených chlapcích a vlách.

A o *něm*.

Když je vzhůru, nikdy jeho jméno neříká nahlas, ale v noci se někdy budí s křikem.

Petr Pan.

Máma byla sedmkrát hospitalizovaná. Říkají, že je schizofrenní, stejně jako babička a prababička a všechny Darlingovy před ní.

Mě čeká stejný osud.

„Winnie!“ Spěchá ke mně a kostnatými prsty mi sevře zápěstí. Má vytřeštěné oči. „Winnie, na co čekáš? Jdi do svého pokoje!“ Postrkuje mě chodbou.

„Vždyť je ještě světlo. A mám hlad.“

„Přijdu pro tebe, až *on* – dobře, poslouchej mě.“ Do očí se jí vkrade nepřítomný pohled a její sevření povolí. Zamračí se a mě bodne u srdce.

Prosím, pro lásku boží, já nechci dopadnout jako moje matka.

„Už se blíží!“ vykřikne.

„Já vím,“ pokouším se ji uklidnit. „Já vím, ale ty jsi náš dům zabezpečila tak dobře, že je neprůstřelnější než kdejaký bunkr. Podle mě se dovnitř nikdo nedostane.“

„Ach, Winnie,“ zlomí se jí hlas. „On se dostane kamkoliv.“

„Když se dostane kamkoliv, tak proč jsi zavřela okna? Proč musím zůstat v pokoji?“ Máma mě postrčí přes práh a ignoruje moje naprosto logické otázky.

„Speciální pokoj“ je umělecké dílo inspirované čirou hrůzou. Z divokých tahů štětcem na zdi čiší zběsilost. Stejně runové symboly jsou vyryté i do zárubní.

Za ta léta se u nás vystřídaly davy takzvaných čarodějnic a šamanů a kněží voodoo, kteří mé matce prodávali tajná kouzla na ochranu před *ním*.

Nemohly jsme si je dovolit, ale stejně jsme jim zaplatily.

„Přinesu ti něco k jídlu,“ řekne máma. „Co chceš?“

„Nemusíš. Klidně si –“

„Ne! Přinesu ti to. Ty zůstaň tady. Zůstaň tady, Winnie!“

Odběhne, její lehké bílé šaty za ní vlají chodbou, takže připomíná přízrak. Za chvíli se ozve ťukání nádobí, ale já vím jistě, že nemáme z čeho vařit.

Tohle je devatenáctý dům, ve kterém spolu bydlíme.

Většinu z těch předchozích si nepamatuju. Když si nevzpomínáte, kde všude jste žili, je těžké cítit se někde doma.

Podle mámy jsme se musely tak často stěhovat, abychom zmátly Petra Pana. Cestujeme nalehko. Mám dvě tašky a jeden kufr, který jsem zdělila po své praprababičce Wendy. Je menší, než vypadá zvenčí, a asi dvakrát těžší, než by měl být.

Nemám to srdce ho vyhodit.

Je to náš jediný majetek, který má nějakou hodnotu a připadá mi skutečný.

Momentálně bydlíme v domě z devatenáctého století s oprýskanou malbou na zdech, prošlapanými podlahami a spoustou prázdných pokojů. Nemáme ani gauč. Nábytek by nám komplikoval stěhování.

Zhroutím se na nafukovací postel zasunutou do rohu mého speciálního pokoje a zírám do stropu, kde se skví ornamenty nakreslené krví. Podle nějaké čarodějnice z Edinburghu je účinná jedině krev.

A musela být moje.

Možná jsme svým způsobem šílení úplně všichni.

Máma mi přinese sendvič s arašidovým máslem a džemem a sklenici vody z kohoutku. Sleduje, jak jím, a při každém vrznutí sebou škubne.

„Řekni mi o něm něco,“ požádám ji, sloupnu kůrku z chleba a nechám si ji z výšky spadnout do pusy jako špagetu.

Máma sebou trhne. „Nemůžu.“

„Proč ne?“

Poklepe si ukazováčkem na spánek.

Podle mě si myslí, že jí v tom brání nějaké kouzlo, takže se musím spokojit jen se střípky informací. Tvrdí mi, že kouzlo slábne při novoluní, ale teď se blíží úplněk.

Přiliv a úplněk lákají všechny příšery z úkrytu. Vlky a víly a ztracené chlapce. Takhle mi to řekla.

„Co mi *můžeš* říct?“ zeptám se jí.

Choulí se v rohu místnosti na svém lehátku, s koleny přitáženými k hrudi, a na několik vteřin se zamyslí. Kdysi musela být krásná, ale já ji znám jen jako šílenou. Má stejně

tmavé a hrubé vlasy jako já, bere však tolik léků, že jí začínají padat. Má zarudlou kůži, propadlé tváře a kruhy pod očima.

Nehty se jí třepí. Už nechodí do práce. Je na neschopence, takže musíme obracet každý halíř. A samota její problémy jen zhoršuje.

„Vzpomínám si na ten písek,“ usměje se.

„Písek?“

„Je to ostrov.“

„Cože?“

„Odnese tě na ostrov.“

„Ty jsi tam s ním byla?“

Přikývne. „Země Nezemě je svým způsobem krásná.“ Obejme si kolena a schoulí se do klubíčka. „Všechno je tam magické. Tak moc, že to cítíš na kůži i na jazyku. Chutná to jako zimolez a moruška.“ Zvedne hlavu a podívá se na mě vytřeštěnýma očima. „Po těch moruškách se mi stýská. Jemu se stýská po kouzlu.“

„Komu? Petru Panovi?“

Přikývne. „Ztrácí kontrolu nad srdcem ostrova a myslí si, že to můžeme napravit.“

„Proč?“ Ulomím růžek chleba a rozmačkám ho mezi prsty na placičku. Ze sendviče vytéká džem. Snažím se jíst co nejpomaleji a obalamutit své břicho, aby si myslelo, že mu dopřávám hostinu o pěti chodech.

Máma si položí hlavu na kolena. „Porušili svůj slib,“ zamumlá. „Něco mi slíbili a nedodrželi to.“

„Jaký slib?“

„Nevím, jak ho zastavit,“ zašeptá. „Nevím, jestli to stačí.“

„Všechno dobře dopadne,“ ujistím ji. „Nebojím se.“ Nic z toho není skutečné.

Až na to šílenství.

Toho se bojím.

Bude to, jako by někdo zmáčkl vypínač? V jednu chvíli budu při smyslech a najednou už ne? Představa, že přijdu o rozum, mě děsí víc než nějaký mámin bubák.

Když máma usne, pomaličku se vykradu z pokoje na chodbu.

Přihnala se bouře, za oknem se blýská a stín našeho domu vypadá delší než obvykle.

Zavřu se v koupelně a zírám na sebe do zrcadla.

Nepoznávám se. Tvář v odraze mi připadá cizí a někdy se bojím, že neuvidím vůbec nic.

Začínám se podobat mámě. Jsem vyhublá. Vyčerpaná.

Já nechci zešít.

A jsem tak zatraceně *unavená*.

Kardigan se mi sveze z kostnatého ramene a já zahlédnu vystouplou jizvu.

Její tvar se přesně shoduje s runami na stropě.

Rychle si ji skryju pod svetrem.

Jedna půlka dvírek lékárničky je ulomená a otevřená levá strana odhaluje několik řad lahviček s pilulkami.

Vyber si.

Nechci zešít.

Natáhnu se pro ibuprofen. Za ta léta jsem jich spolykala tolik, že na mě skoro nezabírají.

Na vzdáleném konci chodby vrzne podlaha. Stáhnu ruku zpět.

V domě se znovu zableskne a vzápětí zaduní hrom. Když utichne, slyším, jak se zavírají dveře.

Máma.

Běžím chodbou do pokoje, ale ona tvrdě spí na svém lehátku. Srdce mi buší až v krku.

Zaslechnu další vrznutí.

Možná se k nám někdo vloupal, protože si myslel, že tu nikdo nebydlí. Sotva si můžeme dovolit nájem, natož platit energie pro dům takových rozměrů. Skoro nikdy nesvítíme.

Pomalů za sebou zavřu a zamknu. Nemáme žádnou zbraň, nic praktického. Všechny peníze jsme utratily za zbytečná kouzla.

Zadržím dech a zatnu zuby. Klikla se pohne.

Pomalů ustupuji dozadu.

Už to začalo? Zešílela jsem? Oblohou zaduní hrom.

Zámek se jako mávnutím kouzelného proutku s ťuknutím otevře a ve dveřích se objeví bota. Panty skřípou.

Znovu se podívám na mámu. Bylo snad v jejích příbězích víc pravdy, než jsem byla ochotná uvěřit? To přece nemůže být pravda.

Nebo ano?

Máma s trhnutím procitne. „Zlato, kolik je hodin –“

„Pšššt.“ Přiskočím k ní a zatřesu s ní.

Jenže už je pozdě. Dveře jsou dokořán a někdo v nich stojí. Nemůžu dýchat.

Ozve se zřetelné cvaknutí krytu zapalovače, pak hlasité škrtnutí kovového kolečka. Neznámý přiloží plamínek k cigaretě a já zahlédnu jeho tvář.

Oranžový svit ohně tančí na jeho stříbrných prstenech. Ruce má pokryté tmavým tetováním. Zápěstí mu obepíná několik provázků a kožený pásek. Je vysoký, má široká ramena a dlouhý kabát s tuhým límcem, který se zvedá kolem ostré čelisti. Jeho tělo sice nevidím, ale už z obrysu bicepsu poznám, že je samý sval.

Když oddálí cigaretu od úst, upoutají mě žíly na hřbetu jeho ruky.

Razantně vyfoukne kouř. „Meredith,“ řekne, „dlouho jsme se neviděli.“ Máma ani nedýchá.

Vážně se to děje?

„Nemůžeš ji mít!“ vykřikne.

„Děláš, jako bys mě mohla zastavit.“

Srdce mi vyskočí až do krku.

„Prosím,“ žadoní máma.

On si dlouze potáhne z cigarety, uhlík se jasně rozzáří. Slyším praskání tabáku, kolem tváře se mu vine kouř.

Uvědomím si vzrušené chvění v hrudi a okamžitě mě bodne jehlička špatného svědomí. Najednou si připadám víc při smyslech než za poslední léta.

Neměla bych cítit nic než strach. Doopravdy se to děje. Máma měla pravdu.

„Prosím,“ opakuje máma.

„Na tohle nemám čas, Merry.“

Překročí práh. Tolik k účinnosti těch drahých obranných kouzel. Polknu dech a snažím se uklidnit zběsilý tlukot svého srdce.

Než stačím mrknout, uzavře poslední kousek vzdálenosti mezi námi. Popadne mě za svetr a škubnutím mě vytáhne na nohy.

„Buď to půjde po dobrém, nebo po zlém. Co si vybereš?“

Polknu ve snaze uvolnit knedlík, který mi bobtná v krku. On sleduje, jak si špičkou jazyka přejedu po rtech, nespouští oči z mých úst. Pocit chvění klesne níž, špatné svědomí ztrouchniví a zchladne.

Městská legenda mé matky ožila a já nevím, co s tím.

„Máš tři sekundy,“ oznámí mi ten muž.

Jeho tvář neprozrazuje ani náznak podráždění, ale přesto ho cítím. Jako by tenhle rozhovor vedl už milionkrát a po každé ho zklamal.

Máma se vedle nás zvedne a začne do něj bušit, ale on bleskově, skoro nepřírozeně rychle upustí cigaretu a chytí ji za krk.

„Ne,“ prohodí nenuceně. „Zbytečně to neztěžuj.“ Pak se otočí zpátky ke mně, skloní se k mé tváři a jeho bílé zuby se zalesknou v měsíčním světle. „Povídej.“

Je skoro až moc krásný, jako ze sna.

Možná jsem zešílela.

Jestli ano, tak už stejně na ničem nezáleží.

„Já čekám,“ pobídne mě.

„Po dobrém, samozřejmě,“ špitne máma.

Pobaveně zvedne obočí. „Samozřejmě?“

„Proč bych si měla vybrat těžší cestu?“ Máma se vzdá a ztichne.

„Dám ti první lekci,“ řekne on. „Žádná snadná cesta neexistuje.“ Otočí se na mámu. „Vrátím ti ji, Merry. Víš, že se každá vždycky vrátila.“

Pustí ji, luskne prsty a pak všechno potemní.

2. kapitola

Petr Pan

Návrat do země Nezemě a do domu na stromě mi s Winnie přes rameno trvá dvakrát tak dlouho.

Je lehká jako pírkó. Její žební kosti jsou tak ostré, že mě bolestivě bodají do těla. Tahle Darlingová na tom není dobře.

Připadá mi tak křehká, možná bude snazší ji přesvědčit než ty ostatní.

Cestování mi neztěžuje ona, ale přechod mezi dvěma světy a moje slábnoucí magie.

Zbývá mi jí už jen špetka. Tahle holka musí být ta pravá.

Nevím, co se stane, pokud nebude.

Tento ostrov jsem já. Beze mě nepřežije.

Vejdu otevřenými dveřmi do domu, Ztracení chlapi už čekají. Přestal jsem je počítat, natož abych si pamatoval jejich jména, ale ty důležité najdu až v koruně stromu Nikdy.

Nesu Winnie po širokém schodišti nahoru, a nebýt vyřezávaného zábradlí, neudržel bych se vzpřímeně. Na zdobených háčcích poblikávají kované lucerny.

Jsem tak zatraceně vyčerpaný.

Když vyjdu do podkroví, Vane je u baru a dvojčata na chodbě. Z větví stromu Nikdy se snášejí listy. Koruna je den ode dne řidší.

Strom umírá.

Malí skřítkové broučci jasně poblikávají mezi proříd-
lým listím. Znovu mi to připomene Zvoněnku a dostanu
vzteky.

„Má připravený pokoj?“ zeptám se chlapců.

Kas přikývne a přejede pohledem po Darlingové, jejíž
paže bezvládně visí za mými zády.

Dvojčata mě následují chodbou do prázdné ložnice.
Vane se k nám nepřidá. Pokud Darlingovic holky neplá-
čou, nejeví o ně zájem.

Na stole u otevřeného okna svítí lucerna a od oceánu
vane slaný větřík.

Když Winnie položím na postel, matrace se pod ní ani
nepohne.

Bash jí na zápěstí nasadí kovová pouta od řetězu při-
pevněného ke zdi.

Zhroutím se do křesla, vytáhnu z kapsy pouzdro s ci-
garetami a jednu si zapálím. Tmu protne záře ohně. Na-
dechnu se, plamínek se otáčí za proudem vzduchu a hořící
tabák praská.

Jakmile mi plíce naplní kouř, cítím se nesrovnatelně líp.

„Jak to s ní šlo?“ zeptá se Kas.

Jestli má někdo z nás měkké srdce, tak právě on.

„Je tvrdohlavější, než by se mi líbilo.“

Bash se opírá o zeď vedle dveří a nazlátlé světlo z chodby kolem něj vytvoří mihotavý obrys.

„A co Merry?“

Od vody se plíží chlad. Opřu si hlavu o opěrku. „Je stejně šílená jako posledně.“ Cigareta dohoří až do konce. Když se nad obzorem vynoří slunce, zavřu oči.

Moje magie slábne.

V denním světle nejsem nic. Nic než popel.

„Dávejte na ni pozor,“ nařídím jim, vstanu a zamířím ke dveřím. „Ale nedotýkejte se jí.“

„Neděláme to poprvé,“ opáčí Bash. Nelíbí se mu, že ho poučuju. Jenže Bash vždycky miloval hezké věci a tahle Darlingová je hezčí než ty před ní.

„Holky z téhle rodiny nešukáme,“ dodám pro jistotu. Je to naše jediné pravidlo.

Nešukáme je, protože právě ony nás do téhle podělané šlamastyky dostaly. Nešukáme je.

Jenom je připravíme o rozum.

3. kapitola

Winnie

Po probuzení se cítím stejně, jako když jsem se kdysi probírala v mámině starém autě. Stěhovaly jsme se o šest států dál na západ.

Jsem dezorientovaná, všechno mě bolí a je mi zvláště. Ze všeho nejdřív uslyším racky.

Už sedm let nežijeme u pláže, ale jejich vrískání ve mně vyvolá vzpomínky na podlahu neustále zasypanou pískem, na zvuk vln a vůni písečné trávy.

Vždycky jsem milovala vodu. U vody jsem šťastná.

Pak uslyším nádech, který nepatří mně. Otevřu oči a zjistím, že mě pozoruje nějaký kluk.

Ne, není to kluk. Vypadá mladě, ale působí jako muž.

Dlouhé černé vlasy má na zátylku svázané do drdolu. Jeho pohled je ostrý a lesklý jako čepel nože. Jeho kůže má barvu světlé strany krvavého měsíce a přes odhalenou hrud' se mu táhne černé tetování. Všechny linky na obou stranách jeho těla jsou dokonale symetrické. Začínají u krku

a pak se jako labyrint šíří až k pasu, kde mizí v roztrhaných černých džínách.

Je jako ztělesněná temná mužnost. „Dobré ráno, Winnie,“ pozdraví mě.

„Kde to jsem?“ Vrávoravě se zvednu a zjistím, že jsem připoutaná ke zdi. Dost úchylné.

„To je pro tvoje vlastní dobro,“ řekne a kývne směrem k řetězu.

„Proč?“

„Aby ses neztratila,“ usměje se. Má plné, našpužené rty.

„Je vzhůru?“ ozve se ode dveří další hlas. Ohlédnu se a mozek se mi zasekne.

Jako bych viděla dvojmo.

Až na to, že tmavé vlasy toho druhého jsou mnohem kratší a vlnité. Má úplně stejné tetování jako ten dlouhovlasý a na rozdíl od něj si oblékl košili.

„Než se zeptáš,“ ozve se, „ano, máš halucinace.“

Ten bez trička zavrčí. „Neval jí klíny do hlavy, Bashi. Za chvíli si toho užije víc než dost.“

Ten, co se jmenuje Bash, přistoupí blíž. „Jak ti je? Cesta sem bývá pro holky náročná.“

Mám sucho v krku a můj jazyk připomíná smirkový papír. Trochu se mi zvedá žaludek a nemůžu se vzpamatovat, ale jinak jsem nejspíš v pořádku.

Tedy až na to, že mě unesl někdo, koho jsem považovala za mytické stvoření, a teď jsem připoutaná k posteli bůhví-kde u oceánu. Ten nejbližší je od našeho domu vzdálený několik set kilometrů.

Jak daleko mě odnesl?

„Dobře,“ odpovím.

„Chceš vodu?“ zeptá se ten u mé postele.

„Ano, prosím.“

Matka mě na tuhle chvíli připravovala celý můj život, někdy tím nejbolestivějším způsobem, a stejně to nestačilo.

Doslova mi řekla, že se to stane, ale přesto mi to teď hlava nebere.

Vážně se to děje? Nebo mám halucinace, protože přicházím o rozum?

Postel pode mnou působí opravdově. Teplý tropický vzduch taky. Energie dvojčat, atmosféra v pokoji – to všechno mi připadá velmi, *velmi* skutečné.

Z těch dvou vyzařuje něco silného, co jsem doposud nepoznala. A to už jsem stihla poznat pěknou řádku kluků.

S krasavci čas vřdycky utíká rychleji. Nesnáším nudu, ale ze všeho nejvíc nesnáším samotu.

Bash zmizí za dveřmi na druhé straně místnosti, a když se vrátí, podává mi sklenici vody. Sklo je orosené.

Znovu se ozve křik racků.

Slyším, jak někde v dálce vlny narážejí na skály.

Popíjím chladnou vodu – mám pocit, že jsem nic víc osvěžujícího nikdy neokusila – a rozhlížím se kolem sebe.

Jsme ve velké místnosti s oprýskanými stěnami, které kdysi musely mít sytě smaragdovou barvu. Napravo jsou tři obdélníková okna s latkovými dřevěnými okenicemi. Jsou dokořán, není v nich žádné sklo a do místnosti propouštějí denní světlo. Venku se pohupují listy palmy a pod nimi září strom s jasně rudými květy.

Ležím na mohutné dřevěné posteli s matrací, která je nejspíš nacpaná peřím.

Prostěradlo je čistounké a bílé jako sníh. Nikde nevidím příkrývku.

V rohu stojí křeslo – ušák –, za ním lampa s dlouhým ramenem a malý stolek. Nebýt připoutaná k posteli, moc ráda bych se do toho křesla posadila a poslouchala racky.

Vrátím mu prázdnou sklenici a on ji postaví na podlahu. Musí sedět na stoličce, protože rozhodně sedí, ale v dohledu není žádná židle.

„Co tady dělám?“

Ti dva se na sebe podívají a já bych přísahala, že slyším tiché cinkání zvonků. Do háje. Vážně začínám šilet.

„Co všechno ti matka zvládla říct?“ zeptá se Bash.

„Skoro nic.“

Teprve včera večer mi konečně pověděla něco užitečného. Matčin bubák si myslí, že já, Darlingová, ho dokážu uzdravit.

Co bych tak pro něj mohla udělat? Sotva zvládám svůj vlastní život. Bash se opře o zeď za svým dvojčetem jako temný stín.

Když jsme s mámou žily v Minnesotě, chodila jsem do školy s dvojčaty.

Jmenovaly se Waveyovy a byly to ty nejrozmazlenější a nejotravnější holčičky, jaké jsem kdy potkala. Využívaly svého identického vzhledu a všechno jim prošlo. I to, že mi do sendviče s arašídovým máslem a džemem nastrkaly červy.

Zajímalo by mě, jestli jsou tihle kluci stejní.

V očích jim tančí ďáblíci. Připadají mi jako lákavé nebezpečí. Jsou jako roztomilá rosnička, které se dotknete a zemřete.

Podle mě má každý člověk nějakou superschopnost, něco, v čem je prostě odjakživa dobrý, a ta moje je odhad na lidi. Nemusí říct ani slovo, a já už vím, co v nich je.

A jestli přežiju, měla bych si na tyhle dva dávat pozor. Vlastně ani nevím, *co* bych měla přežít.

„Já jsem Kastian,“ představí se dvojče stojící blíž u mě. „Můžeš mi říkat Kasi.“ Pak ukáže palcem za své mohutné holé rameno. „A tohle je moje dvojče Sebastian.“

„Bash,“ opraví ho druhé dvojče.

„Čau,“ pozdravím je.

„My jsme ti hodní,“ poučí mě Bash a odlepi se od zdi. Posadí se na okraj postele a konstrukce pod jeho vahou zanaříká. I když je oblečený, látka mu obepíná tělo způsobem, který prozrazuje, že je stejně vysekaný jako jeho dvojče. Samý sval.

Poznala jsem spoustu mužů, ale žádný z nich nevypadal takhle.

Mohli by si se mnou dělat, cokoli by je napadlo. Bránit se jim by bylo jako bránit se oceánu – zbytečné a marné.

A proč bych to vlastně dělala?

Nejspíš by to s nimi byla divoká jízda.

Olíznu si rty, Bashova pozornost zabloudí k mým ústům a rozšíří se mu chřípí. Vyrostla jsem mezi prostitutkami a odkoukala od nich pár triků. Můj nejoblíbenější je nastražit past.

„Jestli jste vy ti hodní,“ řeknu, „tak kdo jsou ti zlí?“

Dvojčata si vymění pohled.

„Petr Pan?“ hádám.

„Je ostřejší než my,“ připustí Kas.

„Ale není nejhorší,“ dodá Bash.

„Tak kdo –“

Na chodbě před mým pokojem zaduní kroky. Dvojčata téměř jednohlasně vzdychnou. Bash se poškrábe na zátylku. „Připrav se, holka.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Král Nezemě.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.